

De Gouden Oorbellen

door

MARIA VAN HOVE

L. OPDEBEEK -:- UITGEVER -:- ANTWERPEN

De Gouden Oorbellen

Louise Vanhal werd wakker en dadelijk zat ze overeind met de oogen wijd open.

't Was vandaag haar verjaardag. Ze werd tien jaar !

Wat ze zou krijgen, dat wist ze natuurlijk niet.

Hoe laat zou 't zijn? Ze hoorde toch al leven in huis. Maar hier was ieder vroeg op, want Louise woonde op een hoeve. En moesten de menschen lang te bed liggen, dan zouden de koeien ze wel wakker loeien. Want de koeien vragen 's morgens vroeg om eten, en ze doen het niet vriendelijk. Ga maar eens luisteren bij een stal en ge zult ze een keel hooren opzetten.

Louise was dus niet 't eerst wakker en ze kon dus veilig opstaan.

Weldra was ze gewasschen en gekleed.

Het meisje ging in de groote keuken, waar moeder de boterhammen sneed voor het gezin en ook voor de knechten, die spoedig zouden komen ontbijten.

— Goeden morgen, moeder, zei Louise.

— Wel zie, daar is ons meisje al ! riep de boerin lachend.

Ze legde 't brood en 't mes neer, en zoende haar dochttertje dat 't klapte.

— Veel geluk gewenscht op uw verjaardag, Louise, zei ze. Tien jaar! Wat krijg ik al groote kinderen!

Vader kwam ook binnen en hij deed hetzelfde als moeder.
— En nu zijt ge nieuwsgierig naar uw geschenken, hé? zei vader lachend. Ik zal het schoons eens halen.

Louise's vader was dus een boer... en een rijke boer, en evenals alle landbouwers der streek hield hij de oude gewoonten in eere.

En een der gewoonten was aan de kinderen, die tien jaar werden iets van goud te geven.

Jongens kregen gewoonlijk een gouden horloge en de meisjes... wel, dat zult ge dadelijk weten.

Vader kwam met eenige pakjes terug.

— Nu komt de koek uit den ketel! riep hij vroolijk.

Ge zijt vandaag tien jaar en we moeten u dus in 't goud steken, hé? Kijk eens, bevallen die u?

En de boer liet een paar gouden oorbellen zien.

Louise's oogen schitterden. Welke prachtige oorbellen!

Het meisje had een paar nikkelen ringetjes in de ooren gestoken. Die gouden

bellen mocht ze alleen 's Zondags dragen... maar vandaag toch ook, want 't was nu feest. Moeder verving dus de nikkelen ringen door de gouden bellen.

En nu de andere pakjes, hernam vader.

Een naaidoos van moeder, en een boek met schoone verhalen van mij.

't Was een prachtige naaidoos van mahoniehout en er zat alles in, wat een flinke naaister noodig heeft. Nu had Louise naalden, spelden, haken en oogen, een schaar, klosjes garen, bolletjes zijde... en nog veel meer!

En vaders boek zag er schoon uit. Bij de verhalen stonden prachtige prenten.

Broer Frans was intusschen ook opgestaan, en hij bleef met zijn geschenk niet achter!

Uit zijn pakje kwam er een doos met briefpapier en enveloppen, benevens een schrijfportefeuille met bladen vloeipapier, een beenen pen, en eindelijk een glazen inkpot.

— Tien jaar, zei vader, oud genoeg, om eens een briefje aan grootvader en ooms en tantes te schrijven.

Louise had veel gekregen. En de blijde dag verliep verder heel aangenaam, want Louise mocht na schooltijd haar vriendinnetjes medebrengen en moeder trakteerde met krentenkoeken en chocolade!

*
* *
*

Op een Zondag was Louise naar 't dorp geweest. Ze ging nu naar huis.

Het meisje droeg haar gouden oorbellen. Ze was er misschien wel wat te fier op.

Louise moest langs een eenzaam pad door het veld. 't Werd al wat laat, ze had wat te lang in 't dorp gebleven bij haar vriendin Melia van den kruidenier. En moeder had toch gezegd dat ze vroeg moest terug keeren.

Louise spoedde zich nu zooveel ze kon.

Eensklaps schrok ze.

Een onbekende man, in havelooze kleding, naderde op het pad. Hij zag er vies en vuil uit, en een lange baard viel hem tot op de borst.

Louise was bang voor dien kerel, en toch moest ze hem voorbij.

Ze wist niet wat ze moest doen! Terugkeeren? Maar dan

werd het nog later, en de man was al te dicht om hem te ontkomen.

Doch waarom moest ze bang zijn? 't Was zeker een bedelaar.

Louise stapte dus voort. Maar haar hartje klopte angstig.

— Wel meisje, gij zijt toch niet bevreesd van mij? zei de vreemdeling.

— Neen... neen, stotterde Louise.

— Woont ge ginds op die hoeve?

— Ja... laat me door, want ik moet gauw naar huis.

— Wat hebt ge daar prachtige oorbellen! Van wie hebt ge die gekregen?

— Van vader en moeder, antwoordde Louise bevend. O, laat me nu gaan... ik moest al thuis zijn, vervolgde ze half weenend.

— Prachtige oorbellen, hoor! Van goud, geloof ik!

— Ja... och, laat me nu gaan! smeekte het meisje.

Maar de kerel nam de oorbellen vast en maakte ze los.

— 'k Moet ze toch eens van dichtbij bekijken, zei hij. Louise begon luid te schreien.

De man stak de bellen in zijn zak en zei:

— Ga nu maar vlug naar huis, anders zal uw moeder boos zijn.

— Mijn bellen! riep Louise.

— Ge zijt nog te klein voor zulke prachtige bellen. Ik zal ze voor u bewaren. Wilt ge nu maken dat ge weg komt, anders word ik boos.

En de dief trok zulk een leelijk gezicht, dat Louise vreeselijk verschrikt wegielde.

Bleek en bevend kwam ze thuis.

— Wat is er? riep vader.

— En waar zijn uw oorbellen? vroeg moeder?

Schreiend vertelde Louise wat er gebeurd was.

— Wel, die gemeene dief! zei vader. Ja, dat is die kerel, die hier geld kwam vragen. Ik ga onmiddellijk naar de politie.

De boer verliet de hoeve. Hij bleef nog al lang weg.

— De veldwachter en eenige dorpelingen hebben met mij

overal naar den landlooper gezocht, maar we hebben hem nergens kunnen vinden, vertelde vader.

— Zijt gij ook in 't bosch geweest? vroeg moeder.

— Ja. Maar wie weet waar die kerel zich verborgen heeft! En dezen nacht zal hij wel ver weg geraken.

— Zoodat Louise haar bellen kwijt is! hernam de boerin.

— Ja. Maar 't is ook wat haar eigen schuld. 't Was al bijna donker toen ze naar huis kwam. Waarom is ze niet gehoorzaam en komt ze niet vroeger naar huis? Ze wordt zwaar gestraft.

Treurig gestemd legde Louise zich te bed. Haar prachtige oorbellen! En vooreerst zou ze wel geen nieuwe meer krijgen, want, ja, vader heeft 't gezegd; 't was ook voor een deel haar eigen schuld dat die juweelen nu weg waren.

Eenige dagen later las vader in de gazet, dat een landlooper in de nabijgelegen stad geld gestolen had, maar ontsnapt was.

— Waarschijnlijk dezelfde kerel, zei vader. Nu zal hij wel voor goed onze streek verlaten.

Eenige weken verliepen.

Louise treurde nog altijd over haar oorbellen. Ze droeg nu weer haar nikkelen ringetjes.

Zekeren avond, toen allen op de hoeve te bed lagen, begon Bruno, de hond, luid te blaffen. De boer ging eens heel voorzichtig aan de deur zien. Zou er misschien een dief op 't erf zijn? Maar vader bemerkte geen onraad, gebod den hond te zwijgen en keerde in bed terug.

Een half uurtje later klonk weer het luid geblaf van Bruno.

— Wat gebeurt er toch? gromde de boer.

Hij was niet gerust en begaf zich weer naar de deur.

Nauwelijks had hij deze opengetrokken of hij gaf een schreeuw van schrik.

De hooiberg stond in brand!

— Willem, Jan! riep de boer naar zijn knechten die op zolder sliepen. Rap uit bed, De hooiberg staat in brand!

Moeder schrok niet minder. Ze vloog ook uit de kamer naar buiten.

Dicht bij den hooiberg was een vijver. Vader schepte er reeds water uit en goot dit op de vlammen.

Willem en Jan, twee sterke, vlugge knechten waren insgelijks gauw bij de hand.

't Was een heen en weer geloop van den vijver naar den brand.

Gelukkig had de trouwe Bruno zijn baas vroeg gewaarschuwd.

Het hooi brandde nog niet lang en het vuur was nog al spoedig gebluscht.

— Hoe mag dat aangekomen zijn? vroeg de boer.

Maar niemand kon hierop een juist antwoord geven.

— Wie weet waren er geen landloopers in de buurt, zei Willem. Die heeren slapen dikwijls in het hooi en hebben dan de gewoonte eerst een pijp te rooken.

— Wel daar zegt ge zoo iets, hernam de baas. Bruno heeft een half uurtje geleden ook geblaft. Toen is er zeker een landlooper op het erf gekomen. Willem haal de lantaarn eens!

De knecht kwam weldra met een brandende lantaarn en hield ze dicht bij den grond.

— Hier liggen stekskens! riep Willem. De kerel heeft zijn pijp niet gauw genoeg aangekregen en de half afgebrande lucifers weggegooid.

— Als de man maar niet in slaap gevallen en zelf verbrand is, zei de boerin angstig.

Haar echtgenoot schrok. Ja, zoo iets was mogelijk. Verschrikt nam hij de lantaarn van Willem over en keek aandachtig in den hooiberg.

— Neen, neen, sprak hij, de landlooper is gevlucht en liet den boel branden.

De boerin keerde in huis terug. Louise en Frans hadden 't gerucht gehoord en stonden nu doodsbenauwd aan de deur. Moeder stelde de kinderen gerust en joeg ze naar bed.

Vader en de knechten bleven nog eenigen tijd bij den hooiberg, want misschien smeulde er nog vuur, dat weer uitslaan kon.

Maar neen, de brand was goed gebluscht.

's Morgens bleek het, dat de landlooper nog een paar kippen had meegenomen en ze dicht bij 't hof gedood en gepluimd had. Geronnen bloed en veeren lagen nabij de poort.

— Welk eene brutale vlegel! riep de boer kwaad. Dat gaat toch te ver.

De politie werd er weer bijgehaald, maar de brandstichter en de dief was nergens te vinden.

's Namiddags kwam Melia, het vriendinnetje van Louise, eens naar « den brand » zien.

Nu aan den hooiberg was er niet veel te bekijken en de meisjes besloten eens naar 't bosch te gaan, om bramen te plukken.

Ze vonden van die lekkere vruchten in menigte... zooveel zelfs dat ze ze niet allen konden opeten.

— Ik zou er wel wat mee naar huis willen nemen, moeder eet ze zoo gaarne, zei Melia. Maar ik heb niets om ze in te doen.

— Laten we thuis een korfje halen, stelde Louise voor.

— Ja dat is goed! riep Melia. Maar waar zullen we die bramen leggen? Als er iemand voorbij komt, neemt hij ze misschien mee en dan ben ik ze kwijt.

— Wel, we zullen ze achter de struiken brengen, sprak Louise, die voor alles raad wist.

De meisjes verdwenen met hun buit achter een heester.

— Ik hoor iemand stappen, fluisterde Melia.

— Ik ook... ik zal eens kijken, zei Louise even stil.

Het meisje piepte tusschen de takken... en werd zoo wit als een doek.

— De dief van mijn gouden oorbellen, zei ze verschrikt. Daar gaat hij!

Melia begon ook te beven als een rietje.

— Wat moeten we toch doen? vroeg ze.

— Ons stil houden! Louise waagde het weer eens te kijken.

— Hij gaat naar den toren, zei ze.

De toren was een overblijfsel van een oud kasteel, dat lang geleden in 't bosch stond. Dat kasteel was afgebroken. Alleen de toren had men laten staan. Een steenen trap leidde naar 't binnenste, een ronde leege kamer.

— Laten we nu gauw naar huis gaan en alles aan vader vertellen! zei Louise.

De vriendinnetjes kropen achter de struiken weg en draafden toen snel naar de hoeve.

Boer Vanhal kwam juist uit den stal.

— Vader, de man, die mijn oorbellen gestolen heeft, zit in den toren, riep Louise.

De boer begreep zijn dochttertje eerst niet goed. Maar toen 't meisje het groote nieuws herhaald had, nam Vanhal een dik touw, riep zijn twee kloeke knechten, vertelde hun alles en ging er haastig mee naar het bosch.

Willem en Jan sneden ieder een flinken stok uit een heester.

De drie mannen naderden voorzichtig den toren, zoodat de landlooper hen niet zag, en sprongen dan rap binnen.

De dief lag op zijn doode gemak op een bed van mos.

Wat schrok hij! Maar hij had geen tijd, om zich te verdedigen. In één, twee, drie lag hij gebonden op den vloer.

— Willem, haal nu gauw de politie! zei de boer.

— Maar wat heb ik gedaan? riep de gevangene.

— Gij zijt een brave kerel, spotte Vanhal. Ge ziet gaarne gouden oorbellen, hé?

De vagebond verbleekte.

— En ge houdt wel van kippen en ge rookt gaarne een

pijpje in 't hooi, vervolgde de landbouwer. En ge hebt zeker iets uitgemeten op een andere plaats, dat ge weer eens naar hier afgezakt zijt, hé? Ge wildet hier wat komen wonen, hier in den toren. En om te eten zoudt ge voedsel bij de boeren stelen. Maar de vos zit in de val.

De landlooper hield bij hoog en laag vol, dat hij een eerlijk man was.

Maar de boer geloofde hem natuurlijk niet, en de veldwachter evenmin, want deze kwam met Willem mee en leidde den kerel naar de gevangenis.

Weldra bleek het dat de landlooper een gevaarlijke misdadiger was en hij werd voor veel jaren opgesloten.

De gouden oorbellen had hij verkocht.

Louise kreeg ze niet meer terug en ze moest tot haar volgenden verjaardag wachten eer ze nieuwe ontving.

Voortaan was ze altijd op tijd thuis.

En alle kinderen moeten voorzichtig zijn, als ze buiten, of in de stad door dergelijke deugnieten aangesproken worden.

Luistert nooit naar hen, maar vervolgt vlug uw weg! En doet nooit als Louise, laat naar huis komen, u ophouden. Vooral als 't donker wordt, is de plaats van jongens en meisjes thuis.

Potten Kijken

Nelly had een leelijke gewoonte. Als ze 's middags uit school kwam, en moeder niet in de keuken was, moest ze eens gauw in de potten kijken.

Ze hief de deksels op om te weten wat er gegeten zou worden.

Moeder betrapt Nelly dikwijls en bekeef haar dan.

Maar het meisje bleef even nieuwsgierig.

Op zekeren dag kwam Nelly weer uit school. Moeder was niet in de keuken.

Gauw eens in de potten gekeken!

— Soep! zei Nelly. Die lust ik niet gaarne. En in dezen pot... appel-spijs, ha dat is lekker! En wat zou er in dit pannetje zijn?

Maar Nelly liet het deksel vallen, want moe-

der kwam juist binnen, en 't stoute meisje schrok hierdoor.

— Onze pottenkijkster! sprak moeder boos. Maar nu zullen we u dat eens afleeren. Ha! gij wilt u met de potten bemoeien? Goed!

Moeder deed haar blauwen voorschoot af en bond hem Nelly om. De schort sleepte Nelly tot voor haar voeten, zoo lang was ze. Dan zette moeder haar dochttertje een witte muts op met lange linten.

— En houd nu dezen grooten potlepel in de hand, vervolgde moeder.

Daar stond nu onze pottenkijkster.

Zusjes en broertjes kwamen uit school. Wat hadden ze een plezier!

Maar Nelly was beschaamd.

— Zijn de aardappelen al gaar? vroeg moeder. En zorg toch, dat het vleesch niet brandt. Moet er niet wat water bij de appelspijs? Hoe is het met de soep?

— Moeder ik zal nooit meer in de potten kijken, zei Nelly.

— Goed! Doe dan den voorschoot en de muts af en leg den lepel weg. Als ik u nog eens bij de potten zie, zal ik u zoo om boodschappen sturen. Foei! die leelijke gewoonte om zoo nieuwsgierig te zijn. Lees en speel en doe het werk, dat ik u opgeef en laat mij voor de potten zorgen!

De les had geholpen.

Als Nelly nog eens lust had de deksels der potten te heffen, dacht ze aan moeders voorschoot en muts en aan den potlepel... en ze liet de potten gerust!

Raadsels

Wat wordt kleiner hoe meer men er aan doet en altijd
grooter als men er niets aan doet?

Een gat in een kous.

Wanneer steekt er iemand tot over zijn ooren in de
schuld?

Wanneer hij zijn pruik nog niet betaald heeft.

Welke dienaar staat met den hoed op het hoofd voor zijn
heer?

De koetsier.

Waarom geleeke de stad Yperen op een bittere medicijn?

Omdat ze moeilijk in te nemen was.

Waarom draagt de molenaar een witten hoed?

Om zijn hoofd te dekken.

Wat maakt meer leven dan een huilenden hond?

Twee huilende honden.

Ik ben donker als het licht is, warm als het koud is en
koud als het warm is.

De kelder.

Hoe schrijft men droog gras met vier letters?

Hooi.

Vijf vingers, maar geen hand;
Een schoen, maar zonder zool;
Soms wit als een wand,
Dan weer zwart als een kool.

De handschoen.

MARIA VAN HOVE

GROOTMOEDER

en andere verhalen

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen